РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (първи състав)

9 юни 2009 година *

По дело T-152/06

NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB, установено Стокхолм (Швеция), за което се явяват адв. M. Merola и адв. L. Armati, avocats,

жалбоподател,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явява г-н T. Scharf, в качеството на представител,

ответник,

с предмет искане за отмяна на решението, което се съдържало в писмата на Комисията от 24 март и 28 април 2006 г., изпратени до NDSHT във връзка с жалба

* Език на производството: английски.

относно държавни помощи, за които се твърди, че са неправомерни, предоставени от град Стокхолм на Stockholm Visitors Board AB (преписка CP 178/04 — Твърдение за държавна помощ в полза на SVB AB),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (първи състав),

състоящ се от: г-жа V. Tiili, председател, г-н F. Dehousse и г-жа I. Wiszniewska-Białecka (докладчик), съдии,

секретар: г-жа C. Kantza, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 1 юли 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 Жалбоподателят NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB е дружество по шведското право, което извършва туроператорска дейност в Стокхолм чрез своя интернет сайт. То предлага обща услуга, обхващаща резервация на хотелски стаи и карта за туризъм, наречена „Stockholm à la carte“, която дава възможност за достъп на своите притежатели до няколко услуги

и инфраструктури в град Стокхолм като музеи и местния транспорт. Дружеството е създадено през 2001 г. вследствие на оттеглянето на частните оператори от Destination Stockholm AB (DSAB).

2 DSAB е създадено през 1980 г. с решение на градската управа на Стокхолм и на съвета на лен Стокхолм. DSAB представлява партньорство, създадено от частни оператори в сектора на туризма и град Стокхолм с посредничеството на общинската фондация Stockholm Information Services (SIS) (наричана по-нататък „фондацията SIS“). Става дума за дъщерно дружество, по-голямата част от капитала на което е притежаван от фондацията SIS, която от своя страна е създадена през 1978 г. с оглед извършването на дейности по насърчаване на туристическия интерес към град Стокхолм и лен Стокхолм. От 1980 г. DSAB осигурява настаняване на намалени цени в хотели в Стокхолм, както и съвкупност от услуги, свързани с туризма, по-конкретно посредством карта, наречена „Stockholm Card“.

3 През 2001 г. след оттегляне на частните оператори от DSAB властите на Стокхолм решават да реорганизират DSAB, като слеят дейностите, които то продължава да извършва, с тези на фондацията SIS. На 1 януари 2002 г. наименованието на дружеството е променено на Stockholm Visitors Board AB (наричано по-нататък „SVB“), дружество, чийто капитал е притежаван от град Стокхолм чрез различни дъщерни дружества. От 2002 г. на SVB е възложено предоставянето на туристическа информация и насърчаването на интереса към региона на Стокхолм, дейности, които по-рано са извършвани от фондацията SIS. Във връзка с тези дейности по предоставяне на туристическа информация SVB извършва и търговска дейност, изразяваща се по-конкретно в услуги по резервация на хотелски стаи и продажба на „Stockholm Card“, която дава безплатен достъп до места и инфраструктури в град Стокхолм.

4 На 23 септември 2004 г. жалбоподателят изпраща на Комисията сведения относно годишните субсидии, отпускани от град Стокхолм на SVB за 2003 г., 2004 г. и 2005 г., като твърди, че тези субсидии били държавни помощи, предоставяни от Кралство Швеция в нарушение на член 88, параграф 3 ЕО. Държавните помощи, описани в жалбата и в последващото становище, представени от жалбоподателя, се състояли в бюджетни средства на град Стокхолм, предоставяни ежегодно в полза на SVB, в редовното възстановяване от страна на дружеството майка на SVB на загубите на последното преди данъчно облагане и в преференциалния достъп до обществени инфраструктури като платен паркинг, стопанисван от град Стокхолм.

5 В жалбата си жалбоподателят твърди, че при липсата на гаранция за отсъствието на свръхкомпенсация за дейността по информиране на обществеността, предоставените от град Стокхолм суми можело да се използват от SVB за финансиране на търговската дейност, която то извършвало наред с дейността си по предоставяне на туристическа информация в конкуренция с други национални и международни предприятия, което да доведе до нарушение на конкуренцията. Тези помощи трябвало да се считат за неправомерни при липсата на одобрение от Комисията и за несъвместими с общия пазар.

6 Жалбоподателят допълва жалбата си с паметни записки, описващи подробно историята, организацията и дейността на SVB и иска от Комисията да приеме временни мерки съгласно член 11 от Регламент № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88] ЕО (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41), докато се произнесе по съвместимостта на помощите с общия пазар, за да не понесе жалбоподателят съществени и непоправими вреди.

7 Комисията прави проверка на жалбата, като изисква информация от шведските власти, разменя писма и провежда срещи с представителите на тези власти и на жалбоподателя. Шведските власти изпращат на Комисията сведения, съдържащи по-конкретно подробно описание на развитието на дейностите по насърчаване на туризма в град Стокхолм от 30-те години до днес. Те изпращат до Комисията и справка за актовете, приети от градската управа на Стокхолм за извършване на реорганизацията, на която са подложени тези дейности, финансови сведения за всяка дейност на SIS и на DSAB за финансовите 1995—2001 години, както и сведения относно средствата, предоставени от град Стокхолм за финансовите 2002, 2003 и 2004 години и прогнози за финансовата 2005 година.

8 На 24 март 2006 г. директорът на дирекция „Държавни помощи 1: Сближаване и конкуренция“ към генерална дирекция „Конкуренция“ на Комисията, който отговаря за преписката (наричан по-нататък „отговарящият за преписката

директор на служба на Комисията“) изпраща на жалбоподателя писмо със следния текст:

„ЕВРОПЕЙСКА КОМИСИЯ

ГД „Конкуренция“

Държавни помощи 1: Сближаване и конкуренция

Директор […]

Относно: CP 178/2004 — Твърдение за държавна помощ в полза на SVB AB

[…]

Позовавам се на Вашите писма от 23 септември 2004 г., 22 декември 2004 г., 10 януари 2005 г., 19 април 2005 г. и 14 февруари 2006 г. относно посочената по-горе жалба.

Бих искал да Ви съобщя, че въз основа на наличните данни компетентните служби на генерална дирекция „Конкуренция“ са достигнали до извода, че няма достатъчно основания за по-нататъшно разглеждане на Вашата жалба. Както знаете получихме от съответната държава членка значителен обем сведения, предоставени по пощата или в хода на проведените срещи. Съвкупността от факти и обстоятелства бяха внимателно разгледани и анализирани. Жалбата на Вашия клиент бе възприета с цялата ѝ сериозност и от наша страна бе направено всичко възможно с оглед на установяване на нарушение на член 87, параграф 1 ЕО.

Нашият анализ доведе до извода, че дейностите, свързани със „Stockholm Card“ и с резервациите на хотелски стаи (с изключение на включените в „Stockholm Card“ места за паркиране), са извършени в съответствие с пазарните условия. Следователно тези дейности не са финансирани с държавна помощ по смисъла на член 87, параграф ЕО. Относно безплатното използване на някои места за паркиране може да се поддържа, че не е налице търговско предназначение, но дори случаят да беше такъв, тази помощ е включена в „Stockholm Card“ много преди присъединяването на Швеция към Европейския съюз през 1995 г., поради което би представлявала съществуваща помощ. Освен това след 1 януари 2006 г. тази услуга вече не е включена в „Stockholm Card“.

Относно другите дейности (предоставяне на туристическа информация и т.н.) изглежда, че те попадат в приложното поле на разпоредбите, уреждащи услугите от общ икономически интерес (УОИИ). Не изглежда да е налице кръстосано субсидиране в полза на икономически дейности. В хипотезата, при която компенсацията за УОИИ би била квалифицирана като държавна помощ, подобна помощ все пак би била предоставена при същите условия още отпреди 1995 г. и поради това би представлявала съществуваща помощ.

В обобщение задълбочените проучвания, проведени във връзка с тази жалба, сочат, че не е налице неправомерна, а съществуваща помощ, която е във всички случаи съвместима с общия пазар. Тъй като не следва да се прилага процедурата по подходящите мерки, предвидени в член 88, параграф 1 ЕО, не възнамеряваме да приемаме друга мярка по тази преписка.

Бих искал да привлека вниманието Ви обаче към обстоятелството, че ако за разлика от нашите служби сте убеден все пак, че е изплатена неправомерна помощ, член 87, параграф 1 ЕО има непосредствено действие и създава в полза на частноправните субекти права, който националните юрисдикции са длъжни да спазват. Следователно можете да отнесете към тях този спор.

[…]“

9 С писмо от 5 април 2006 г. жалбоподателят уведомява Комисията, че от писмото от 24 март 2006 г. заключава, че проверката на финансирането, отпуснато от град Стокхолм на SVB, е довела до отхвърляне на жалбата му от Комисията и до приемане на решение от нея да не повдига възражения по отношение на посочените помощи по силата на член 13 и член 4, параграфи 2 и 3 от Регламент № 659/1999. Жалбоподателят отправя искане до Комисията да му изпрати препис от това решение по силата на член 20 от същия регламент.

10 С писмо от 28 април 2006 г. (наричано по-нататък заедно с писмото от 24 март 2006 г. „обжалваните писма“) отговарящият за преписката директор на служба на Комисията отговаря със следния текст:

„ЕВРОПЕЙСКА КОМИСИЯ

ГД „Конкуренция“

Директор […]

Относно: СР 178/2004 — Твърдение за държавна помощ в полза на SVB AB

[…]

Позовавам се на Вашето писмо от 5 април 2006 г. относно посочените по-горе помощи.

Както поясних в писмото си от 24 март 2006 г. службите на Комисията са достигнали до извода, че няма достатъчно основания за по-нататъшно разглеждане на Вашата жалба. Действително от сведенията, предоставени от шведските власти по пощата или в хода на проведените срещи, следва, че оспорените от Вас мерки не представляват неправомерни държавни помощи.

Поради това не сме в състояние да Ви предоставим решение на Комисията по силата на член 20 от Регламент № 659/1999, съобразно с искането във Вашето писмо.

[…]“

Производство и искания на страните

11 На 6 юни 2006 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Първоинстанционния съд.

12 С отделна молба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 1 септември 2006 г., Комисията прави възражение за недопустимост по член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд.

13 На 9 ноември 2006 г. жалбоподателят представя своето становище по възражението за недопустимост.

14 С Определение от 15 март 2007 г. Първоинстанционният съд (четвърти състав) постановява, че ще се произнесе по възражението за недопустимост и по съдебните разноски с решението по същество.

15 Комисията представя писмената си защита на 3 май 2007 г.

16 С писмо от 28 юни 2007 г. жалбоподателят се отказва от правото си да представи писмена реплика.

17 След промяна на съставите на Първоинстанционния съд съдията докладчик е включен в първи състав, на който впоследствие е разпределено настоящото дело.

18 Въз основа на доклад на съдията докладчик Първоинстанционният съд (първи състав) решава да започне устата фаза на производството.

19 В хода на проведеното на 1 юли 2008 г. съдебно заседание са изслушани устните състезания и отговорите на страните на поставените им от Първоинстанционния съд въпроси. Първоинстанционният съд приканва Комисията да представи определени документи в двуседмичен срок. На 11 юли 2008 г. Комисията представя документите. С писмо от 6 август 2008 г. жалбоподателят изразява становището си по тези документи.

20 На 23 януари 2009 г. Първоинстанционният съд решава да приключи устната фаза на производството.

21 Жалбоподателят моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли възражението за недопустимост и да обяви жалбата за допустима,

— да отмени решението, съдържащо се в обжалваните писма,

— да разпореди на Комисията да започне официална процедура по разследване на основание член 88, параграф 2 ЕО,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

22 Комисията моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата като недопустима или като неоснователна,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

Доводи на страните

23 Комисията поддържа, че обжалваните писма не представляват решение на Комисията нито поотделно, нито заедно, поради което не представляват обжалваем акт. Поради това жалбата била недопустима.

24 На първо място, обжалваните писма не съдържали решение. Съгласно съдебната практика не било достатъчно да е изпратено писмо от общностна институция в отговор на искане, за да може писмото да се квалифицира като решение по смисъла на член 230 ЕО. В писмото от 24 март 2006 г. се посочвало, че компетентните служби на генерална дирекция „Конкуренция“, а не Комисията или неин член, отговарящ за въпросите на конкуренцията, са достигнали до извода да не продължават разследването. В писмото от 28 април 2006 г. изрично се посочвало, в отговор на искането на жалбоподателя, че не съществува решение на Комисията, което да може да му бъде изпратено. Комисията не била приела окончателна позиция. Впрочем жалбоподателят многократно заявявал в жалбата си, че липсва окончателна позиция на Комисията. Предназначението на обжалваните писма било да се съобщи на жалбоподателя, че службите на Комисията не са намерили достатъчно основания за произнасяне по преписката или за по-нататъшна проверка на посочената помощ. Обстоятелството, че

в стремежа си към постигане на прозрачност службите на Комисията представят свои съждения по преписката, не било пречка обжалваните писма да се считат за информация по смисъла на член 20 от Регламент № 659/1999.

25 Доводът на жалбоподателя, изведен от това, че е без значение формата, в която е прието така посочено решение, бил неотносим в конкретния случай, доколкото жалбоподателят трябвало да докаже, че по съдържанието си обжалваните писма представлявали решение. Тъй като обаче обжалваните писма изобщо не пораждали правно действие спрямо положението на жалбоподателя, те не можело да бъдат квалифицирани като решение. Освен това в обжалваните писма не се споменавало правно основание — те били изпратени от службите на генерална дирекция „Конкуренция“, а не от Комисията като колегиален орган или от овластен за тази цел неин член, и били отправени до жалбоподателя, а не до Кралство Швеция. Това били допълнителни признаци, че обжалваните писма, поотделно или заедно, не съдържат решение на Комисията.

26 На второ място, Комисията твърди, че не е приела решение, нито окончателна позиция. В обжалваните писма Комисията не посочила, че е приела решение на основание член 13 или член 4 от Регламент № 659/1999. Обстоятелството, че в писмото си от 5 април 2006 г. жалбоподателят отправя искане до Комисията да му изпрати решение, показвало, че той не счита писмото от 24 март 2006 г. за решение. Писмото от 28 април 2006 г. само съобщавало на жалбоподателя, че не може да му бъде изпратено каквото и да било решение. Съчетанието на тези две писма, от които никое не представлява решение, не можело да съставлява решение. Комисията твърди, че в хипотезата, при която преписката би се отнасяла до неправомерни помощи, не е приела никое от решенията, предвидени в член 4 от Регламент № 659/1999 и че при това не е потвърдила окончателно, че разглежданите мерки са съществуващи помощи. Службите на Комисията се спрели на фазата от процедурата, предшестваща тази, при която Комисията трябвало да избере да приеме решение. Доколкото изглежда, че жалбоподателят мълчаливо допуска, че е налице бездействие на Комисията и предполага, че Комисията е била длъжна да предприеме действия, жалбоподателят е трябвало да предяви иск за установяване на неправомерно бездействие.

27 На трето място, Комисията отбелязва, че само мерките, произвеждащи задължително правно действие, което може да засегне интересите на жалбоподателя, като измени съществено правното му положение, подлежат на обжалване на основание член 230 ЕО. При липсата на решение на Комисията правното положение на жалбоподателя не можело да бъде изменено с изпращането на обжалваните писма.

28 Жалбоподателят счита, че направеното от Комисията възражение за недопустимост трябва да бъде отхвърлено. От съдебната практика следвало, че писмо, изпратено на жалбоподател, в което е посочена окончателна позиция на Комисията в областта на държавните помощи, представлява решение, дори да не е изпратено на съответната държава членка. Изявлението, че службите на Комисията са достигнали до извода, че няма достатъчно основания за по-нататъшно разглеждане на жалбата, представлявало окончателно решение, с което Комисията е отказала да започне официалната процедура по разследване, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО и е прекратено разглеждането на преписката. Поради това обжалваните писма представлявали обжалваем акт по смисъла на член 230 ЕО.

29 Жалбоподателят твърди, че съгласно съдебната практика, за да се определи дали акт произвежда задължително правно действие и поради това може да бъде предмет на жалба за отмяна, е уместно да се разгледа съдържанието му. Без значение била формата, в която е прието решението. Впрочем обжалваните писма съдържали, заедно или поотделно, окончателна позиция на Комисията по отношение на жалбата на жалбоподателя и произвеждали действие спрямо правното му положение. Като пряк конкурент на дружеството — бенефициер на твърдените помощи, жалбоподателят е щял да бъде квалифициран като заинтересована страна по смисъла на член 1, буква з) от Регламент № 659/1999 и са щели да му бъдат предоставени процедурните гаранции, предвидени в член 88, параграф 2 ЕО и член 6 от Регламент № 659/1999, ако е била започната официалната процедура по разследване.

30 Според жалбоподателя всички доводи на Комисията относно недопустимостта на жалбата се отнасяли изключително до формата, а не до съдържанието на обжалваните писма и никой от тях не бил относим. Първо, било без значение обстоятелството, че обжалваните писма били изпратени от директор на служба към/в генерална дирекция „Конкуренция“ на Комисията. При липсата на резерва,

уточняваща, че изразяват само гледната точка на своя автор, трябвало да се приеме, че обжалваните писма посочват позицията на Комисията, поради което подлежали на обжалване.

31 Второ, Комисията не можела да претендира, че обстоятелството, че обжалваните писма не са изпратени до държава членка, показвало, че те не представляват решение на Комисията. Жалбоподателят напомня, че съгласно съдебната практика изпратеното до жалбоподател писмо, в което се споменава окончателната позиция на Комисията относно държавна помощ, може да бъде предмет на жалба за отмяна. В противен случай жалбоподателят би бил лишен от всякаква възможност да оспорва окончателната позиция на Комисията по жалбата, а Комисията би могла да заобиколи задълженията си по Регламент № 659/1999.

32 Трето, отказът на Комисията да изпрати на жалбоподателя препис от решението потвърждавал, че писмото от 24 март 2006 г. представлявало окончателната позиция на Комисията. Тъй като жалбоподателят не могъл да получи допълнителни мотиви, единствената му възможност за защита е била да оспори решението, съдържащо се в обжалваните писма. Освен това жалбоподателят подчертава, че предпазливите изрази, използвани в обжалваните писма, показват, че Комисията е имала съмнения относно квалификацията и съвместимостта на разглежданите мерки, което е трябвало да доведе до започване на официална процедура по разследване. Комисията не се ограничила до твърдението, че нямало достатъчно основания случаят да бъде разгледан, както би направила при неформално съобщение на основание член 20, параграф 2 от Регламент № 659/1999. Въпреки предпазливите изрази съдържанието на обжалваните писма показвало недвусмислено, че Комисията е приела ясна и окончателна позиция в отговор на жалбата на жалбоподателя.

33 Освен това обжалваните писма не можело да се считат за подготвителни актове, тъй като съдържанието им сочело, че Комисията не възнамерява да предприема други мерки в рамките на проверката на посочените в жалбата помощи.

Процедурните гаранции, признати на жалбоподателите в областта на държавните помощи, биха били съвсем безполезни, ако Комисията се ползваше от имунитет само поради използването на предпазливи изрази в своите решения.

34 Накрая, доводът на Комисията, че при липса на решение жалбоподателят е трябвало да предяви иск за установяване на неправомерно бездействие, трябвало да бъде отхвърлен в конкретния случай. От съдебната практика следвало, че не би могло да се подаде такъв иск при наличието на ясна и изрично изразена позиция на Комисията по жалбата. Тъй като членове 230 ЕО и 232 ЕО уреждат едно и също правно средство за защита, трябвало да бъде обжалван актът, съдържащ позиция на Комисията, поради което настоящата жалба за отмяна била подходящият способ за защита.

Преценка на Първоинстанционния съд

35 Съгласно постоянната съдебна практика не е достатъчно да е било изпратено писмо от общностна институция до адресата му в отговор на направено от последния искане, за да може писмото да се квалифицира като решение по смисъла на член 230 ЕО, с което да се създава възможност за подаване на жалба за отмяна (Решение на Първоинстанционния съд от 22 май 1996 г. по дело AITEC/Комисия, T-277/94, Recueil, стр. II-351, точка 50, Решение на Първоинстанционния съд от 22 октомври 1996 г. по дело CSF и CSME/Комисия, T-154/94, Recueil, стр. II-1377, точка 51; Определение на Първоинстанционния съд от 5 ноември 2003 г. по дело Kronoply/Комисия, T-130/02, Recueil, стр. II-4857, точка 42).

36 Също съгласно постоянната съдебна практика само мерките, произвеждащи задължително правно действие, което може да засегне интересите на жалбоподателя, като измени съществено правното му положение, подлежат на обжалване на основание член 230 ЕО (Решение на Съда от 11 ноември 1981 г. по дело IBM/Комисия, 60/81, Recueil, стр. 2639, точка 9, Решение на Първоинстанционния съд от 5 април 2006 г. по дело Deutsche Bahn/Комисия, T-351/02, Recueil, стр. II-1047, точка 35 и Определение по дело Kronoply/Комисия, точка 35 по-горе, точка 43).

37 За да се определи дали акт или решение произвежда такова действие, се налага придържане към неговата същност (Определение по дело Kronoply/Комисия, точка 35 по-горе, точка 44). Обратно — формата, в която е приет даден акт или решение, по принцип е без значение при преценката на допустимостта на жалба за отмяна (вж. в този смисъл Решение по дело IBM/Комисия, точка 36 по-горе, точка 9).

38 В това отношение е уместно да се напомни, че макар съответната държава членка да е винаги адресат на решение за прекратяване на проверката на съвместимостта с Договора за ЕО на мярка за помощ по смисъла на член 4 от Регламент № 659/1999, отправеното до жалбоподател съобщение може да отразява съдържанието на такова решение, дори последното да не е изпратено на съответната държава членка (Определение на Първоинстанционния съд от 30 септември 1999 г. по дело UPS Europe/Комисия, T-182/98, Recueil, стр. II-2857, точка 38).

39 В началото следва да се напомни предвиденият в Регламент № 659/1999 режим, приложим спрямо жалбите в областта на държавните помощи.

40 След като съгласно член 10, параграф 1 от Регламент № 659/1999 Комисията разгледа информацията относно помощ, за която се твърди, че е неправомерна, член 13 от същия регламент ѝ възлага задължението по отношение на неправомерните помощи да закрие предварителната фазата на разглеждане с приемането на решение на основание член 4 от същия регламент.

41 Извън тази възможност за приемане на решение по силата на член 4 от Регламент № 659/1999, в случай че е сезирана с информация, отнасяща се до евентуалното съществуване на държавна помощ, Комисията няма друг избор, освен да информира заинтересованите страни съгласно член 20, параграф 2, второ изречение от същия регламент, че „няма достатъчно основания случаят да бъде разгледан“ (Решение по дело Deutsche Bahn/Комисия, точка 36 по-горе, точка 43).

42 От съдебната практика следва, че за да прецени дали писмо, изпратено на жалбоподател в отговор на жалбата му представлява обжалваем акт, Първоинстанционният съд трябва да определи с оглед на същността на обжалвания акт дали той представлява решение по смисъла на член 4 от Регламент № 659/1999 или само неформално съобщение като предвиденото в член 20, параграф 2, второ изречение от същия регламент (вж. в този смисъл Решение по дело Deutsche Bahn/Комисия, точка 36 по-горе, точка 44).

43 Така от процедурата, приложима спрямо жалбите в областта на държавните помощи, предвидена в Регламент № 659/1999, и по-конкретно в член 20, параграф 2 от него, следва, че макар Комисията да е задължена да разгледа незабавно информацията, която се отнася до помощ, за която се твърди, че е неправомерна, и която ѝ е изпратена от трето лице посредством жалба, за разлика от това тя не е длъжна да приема в отговор на всяка жалба решение по смисъла на член 4 от посочения регламент.

44 Задължението на Комисията да приеме решение в отговор на жалба се отнася само до хипотезата, предвидена в член 13 от Регламент № 659/1999. Член 20, параграф 2, второ изречение от същия регламент предвижда, че Комисията може само да съобщи на жалбоподателя с писмо, че няма достатъчно основания случаят да бъде разгледан. Такава е по-конкретно хипотезата, когато е неприложим член 13 от Регламент № 659/1999, тъй като жалбата не се отнася до неправомерна помощ, а е насочена всъщност към съществуваща помощ.

45 За да се прецени дали е допустима настоящата жалба, трябва да се провери дали от същността на обжалваните писма следва, че те могат да се считат за решение по смисъла на член 4 от Регламент № 659/1999, чийто адресат е всъщност съответната държава членка и които засягат интересите на жалбоподателя, като изменят съществено правното му положение.

46 На първо място, е уместно да се анализира съдържанието на обжалваните писма.

47 В писмото от 24 март 2006 г. отговарящият за преписката директор на служба на Комисията съобщава на жалбоподателя, че счита, че няма достатъчно основания за по-нататъшно разглеждане на жалбата. Той подчертава, че жалбата е разгледана внимателно.

48 Преди всичко следва да се отбележи, че когато отговарящият за преписката директор на служба на Комисията посочва в първата част на третия абзац на писмото от 24 март 2006 г., че дейностите, свързани със „Stockholm Card“ (с изключение местата за паркиране) и с резервациите на хотелски стаи, са извършени в съответствие с пазарните условия, той установява, че тези дейности не са финансирани с оспорените в жалбата субсидии. С това той не твърди, че оспорените в жалбата субсидии не отговарят на необходимите условия, за да бъдат квалифицирани като държавни помощи по смисъла на член 87 ЕО. При това положение от първата част на третия абзац на писмото от 24 март 2006 г. не може да се направи извод за твърдение на Комисията, че субсидиите, оспорени в това отношение в жалбата, не са държавни помощи.

49 По-нататък, във втората част на третия абзац на писмото от 24 март 2006 г. отговарящият за преписката директор на служба на Комисията посочва, че може да се поддържа, че безплатното използване на някои места за паркиране от SVB не засяга търговията и че във всички случаи, тъй като тази помощ е включена в „Stockholm Card“ преди 1995 г., тоест преди присъединяването на Кралство Швеция към Европейския съюз, ставало въпрос за съществуваща помощ. В четвъртия абзац на писмото от 24 март 2006 г. той уточнява, че другите дейности на SVB изглежда попадат в приложното поле на разпоредбите, уреждащи услугите от общ икономически интерес и че в хипотезата, при която финансирането им би представлявало държавна помощ, тя би била предоставена при същите условия още отпреди 1995 г. и че би представлявала съществуваща помощ. От това следва, че доколкото отговарящият за преписката директор на служба на Комисията счита, че оспорените в жалбата помощи представляват съществуващи помощи, той не извършва по-задълбочена проверка на квалификацията на помощ като държавна помощ.

50 Накрая, отговарящият за преписката директор на служба на Комисията посочва в обобщение, че разглеждането на жалбата сочи, че оспорените мерки представляват съществуващи помощи, а не неправомерни помощи.

51 В писмото от 28 април 2006 г. в отговор на писмото на жалбоподателя от 5 април 2006 г. отговарящият за преписката директор на служба на Комисията напомня, че оспорените в жалбата мерки не представляват неправомерни помощи и че поради това не е възможно на жалбоподателя да се предостави решение съгласно член 20 от Регламент № 659/1999.

52 Така от писмото от 28 април 1999 г., както и от същността на писмото от 24 март 2006 г., е видно ясно, че след предварително разглеждане на сведенията, които са ѝ изпратени от съответната държава членка, Комисията приема, че оспорените в жалбата мерки не представляват неправомерни помощи по смисъла на член 1, буква е) от Регламент № 659/1999. В обжалваните писма Комисията само съобщава на жалбоподателя, че от първоначалната предварителна оценка следва, че оспорените в жалбата помощи представляват съществуващи помощи в рамките на процедурата по член 88, параграф 1 ЕО.

53 Освен това следва да се отбележи, че дори Комисията да бе потвърдила в първата част на трети абзац на писмото от 24 март 2006 г., че дейностите, свързани със „Stockholm Card“ и с резервациите на хотелски стаи, са финансирани с оспорените в жалбата субсидии, това не би променило извода, че тъй като тези субсидии са изплатени преди 1995 г., те представляват съществуващи помощи.

54 При това положение от същността на обжалваните писма е видно, че Комисията е решила да не продължи по-нататъшното разглеждане на жалбата с мотива, че разглежданите помощи представляват съществуващи помощи.

55 В това отношение Комисията няма основание да поддържа в хода на съдебното заседание, че, от една страна, не е в състояние да разбере обжалваните писма, и от друга страна, че тъй като писмото от 24 март 2006 г. съдържа неясни формулировки, от това следвало, че нейната служба не е представила какъвто и да било мотив за непродължаването на по-нататъшното разглеждане на жалбата.

56 На второ място, е уместно да се провери дали обжалваните писма, доколкото квалифицират оспорваните в жалбата мерки като съществуващи помощи, могат да бъдат считани за решение, което засяга интересите на жалбоподателя и изменя съществено правното му положение.

57 В това отношение следва да се напомни, че инициативата в областта на съществуващите държавни помощи принадлежи само на Комисията (Решение на Съда от 9 август 1994 г. по дело Namur-Les assurances du crédit, C-44/93, Recueil, стр. I-3829, точка 11). В рамките на предоставената на Комисията компетентност за постоянно наблюдение на съществуващите помощи Комисията не може да бъде задължена посредством жалба да издаде препоръка, предлагаща подходящи мерки на съответната държава членка съгласно член 18 от Регламент № 659/1999 (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 22 октомври 1996 г. по дело Salt Union/Комисия, T-330/94, Recueil, стр. II-1475, точки 33—35).

58 Освен това от съдебната практика следва, че ако предоставените от държавата членка сведения позволяват в рамките на предварителна оценка да се смята, че е възможно разглежданите мерки да представляват съществуващи помощи, Комисията трябва да ги разглежда в процедурната рамка, предвидена в член 88, параграфи 1 и 2 ЕО. За разлика от това, ако предоставените от държавата членка сведения не позволяват да се достигне до този предварителен извод или ако държавата членка изобщо не представя сведения в това отношение, Комисията трябва да разглежда тези мерки в процедурната рамка, предвидена в същия член, параграфи 3 и 2 (Решение на Съда от 10 май 2005 г. по дело Италия/Комисия, C-400/99, Recueil, стр. I-3657, точка 55).

59 Освен това е уместно да се отбележи, че приложимата в областта на съществуващите помощи процедура, уредена в членове 17—19 от Регламент № 659/1999, не предвижда каквото и да било решение, изпратено до съответната държава членка, което да може да се приеме от Комисията при приключване на предварителната фаза на разглеждане.

60 От това следва, че жалбоподател не може посредством жалба, отправена до Комисията, да задължи последната да извърши преценка на съвместимостта на съществуваща помощ. Ако след първоначална оценка Комисията счита, че жалбата не се отнася до неправомерни помощи, а до съществуващи помощи, тя няма задължението да изпрати на съответната държава членка решение по смисъла на член 4 от Регламент № 659/1999 и не може да бъде задължена да приложи процедурата по член 88, параграф 1 ЕО.

61 В конкретния случай е уместно да се напомни, че в обжалваните писма Комисията заключава, че оспорените в жалбата помощи са съществуващи помощи. Следователно, тъй като член 13 от Регламент № 659/1999 относно неправомерните помощи е неприложим, Комисията не може да приеме решение по смисъла на член 4 от Регламент № 659/1999. Поради това в отговор на жалбата на жалбоподателя тя може само да му съобщи съгласно член 20, параграф 2, второ изречение от Регламент № 659/1999, че няма достатъчно основания случаят да бъде разгледан.

62 Освен това от обжалваните писма е видно, че вследствие на предварителна оценка на оспорените в жалбата помощи Комисията е счела, че е приложима процедурата по член 88, параграф 1 ЕО с мотива, че става въпрос за съществуващи помощи. При това положение, противно на твърдението на жалбоподателя, обжалваните писма не представляват решение за прекратяване на преписката с мотива, че тези субсидии не представляват държавна помощ.

63 Освен това, противно на твърдението на жалбоподателя, обжалваните писма не представляват и отказ за започване на официална процедура по разследване по член 88, параграф 2 ЕО. Всъщност се налага изводът, че Комисията не може дори да започне тази процедура, след като извършеното от нея първоначално разглеждане е показало, че разглежданите помощи представляват съществуващи помощи (вж. в този смисъл Решение на Съда от 5 октомври 1994 г. по дело Италия/Комисия, C-47/91, Recueil, стр. I-4635, точка 24 и Решение по дело CSF и CSME/ Комисия, точка 35 по-горе, точка 49).

64 Уместно е да се добави, че би било в противоречие със структурата на процедурата по контрол на държавните помощи да се счита, че когато Комисията съобщава на жалбоподател, че жалбата му се отнася до съществуваща помощ, тя непременно приема решение по смисъла на член 4 от Регламент № 659/1999. Подобно разрешение би означавало, когато Комисията е сезирана с жалба, отнасяща се до съществуваща помощ, тя да има задължението да провери съвместимостта ѝ с общия пазар. Както е посочено обаче в точка 57, по-горе, съгласно член 88, параграф 1 ЕО само Комисията разполага с инициативата за прилагане на процедурата по постоянен контрол на съществуващите помощи.

65 Следователно, тъй като приема, че оспорените в жалбата помощи са съществуващи помощи, Комисията основателно посочва в писмото от 28 април 2006 г., че не е в състояние да изпрати препис от решение по смисъла на член 4 от Регламент № 659/1999, както иска жалбоподателят в писмото си от 5 април 2006 г.

66 Освен това следва да се отбележи, че съгласно съдебната практика съществуваща схема за помощи може да продължава да бъде прилагана, доколкото Комисията не е установила несъвместимостта ѝ с общия пазар (Решение на Съда от 15 март 1994 г. по дело Banco Exterior de España, C-387/92, Recueil, стр. I-877, точка 20 и Определение на Първоинстанционния съд от 2 юни 2003 г. по дело Forum 187/ Комисия, T-276/02, Recueil, стр. II-2075, точка 48).

67 Също от съдебната практика следва, че когато Комисията реши да разглежда помощ в рамките на процедурата по постоянно наблюдение на съществуващи помощи, правното положение остава непроменено до евентуалното приемане от

съответната държава членка на предложения за подходящи мерки или до приемането на окончателно решение от Комисията (Решение на Съда от 9 октомври 2001 г. по дело Италия/Комисия C-400/99, Recueil, стр. I-7303, точка 61).

68 При това положение, доколкото обжалваните писма квалифицират оспорените в жалбата помощи като съществуващи помощи, тези писма нямат характеристиките на решение, произвеждащо задължително правно действие, което може да засегне интересите на жалбоподателя.

69 Този извод не се поставя под съмнение от израза, съдържащ се в писмото от 24 март 2006 г., според който оспорените в жалбата помощи, квалифицирани като съществуващи, били „във всички случаи съвместим[и] с общия пазар“. Всъщност, от една страна, както посочва Комисията също в това писмо, става дума за съобщаване на жалбоподателя, че тя не възнамерява към този момент да прилага процедурата по член 88, параграф 1 ЕО, което съгласно цитираната в точка 57 по-горе съдебна практика зависи само от нейната инициатива. От друга страна, съгласно съдебната практика, цитирана в точка 66 по-горе, такава информация не произвежда задължително правно действие, което може да засегне интересите на жалбоподателя.

70 От изложеното по-горе следва, че обжалваните писма трябва да се считат за неформално съобщение, предвидено в член 20, параграф 2, второ изречение от Регламент № 659/1999, чието съдържание не отразява решение по смисъла на член 4 от същия регламент. Поради това обжалваните писма не представляват обжалваем акт по смисъла на член 230 ЕО.

71 Накрая е уместно да се напомни, че в рамките на контрола за изпълнение на задълженията на държавите членки, възложени им по силата на членове 87 ЕО и 88 ЕО, Комисията и националните юрисдикции имат допълващи се и самостоятелни правомощия. Националният съд следи за зачитането на правата, които черпят частноправните субекти от непосредственото действие на забраната,

предвидена в член 88, параграф 3 ЕО. Следователно националният съд може да бъде сезиран, за да установи неправомерността на държавна помощ и да разпореди възстановяването ѝ.

72 Така недопустимостта на настоящата жалба не води до лишаване на жалбоподателя от възможността да потърси защита в рамките на правораздавателен контрол на правомерността на разглежданата помощ. Всъщност националните юрисдикции трябва да гарантират, че ще бъдат понесени всички последици от нарушаването на член 88, параграф 3, последно изречение ЕО в съответствие с тяхното национално право както по отношение на валидността на актовете по привеждането в действие на мерките за помощта, така и на възстановяването на финансовите помощи, отпуснати в нарушение на тази разпоредба (Решение на Съда от 21 ноември 1991 г. по дело Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires и Syndicat national des négociants et transformateurs de saumon, C-354/90, Recueil, стр. I-5505, точка 12 и Решение на Съда от 12 февруари 2008 г. по дело CELF и ministre de la Culture et de la Communication, C-199/06, Сборник, стр. I-469, точка 41).

73 Освен това искането на жалбоподателя Първоинстанционният съд да разпореди на Комисията да започне официална процедура по разследване е недопустимо, като се има предвид, че в съответствие с постоянната съдебна практика компетентността на общностния съд в рамките на подадена на основание член 230 ЕО жалба за отмяна се свежда до контрол за законосъобразност на обжалвания акт и Първоинстанционният съд не може, при упражняване на правомощията си, да дава задължителни указания на институциите на Общността (Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело DSM/Комисия, C-5/93 P, Recueil, стр. I-4695, точка 36 и Решение на Първоинстанционния съд от 24 февруари 2000 г. по дело ADT Projekt/Комисия, T-145/98, Recueil, стр. II-387, точки 83 и 84).

74 От всичко изложено по-горе следва, че жалбата е изцяло недопустима.

По съдебните разноски

75 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати разноските с съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (първи състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбата като недопустима.**

2) **Осъжда NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB да заплати съдебните разноски.**

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 9 юни 2009 година.

Подписи